

O, imel je vendar z vso dušo rad tega veselega, dobrega otroka!

Liza je bila oni večer jako redkobesedna. Od časa do časa se je vzdramila iz svoje molčečnosti, razvila na hip vso svojo živahnost in zgovornost in na to zopet utihnila. Bilo je videti, da je nezadovoljna sè seboj in z vsemi. Konečno je vzdihnila, vstala in pahnila igro nekako jezno od sebe.

— Kaj ti je Liza? —

— Migreno imam. —

— Čakaj, jaz ti dam kak prašek. —

— Ne, hvala. Domov moram. —

— Pa vsaj malo čaja izpij. —

— No, da, prosim. Mogoče me malo ogreje. Nekako v dušo me zebe.

— V dušo in pri nas!? To je vendar nemogoče! Glej, kako sva srečna! —

In Milka je stopila pred svojim možem na prste, položila mu roke na ramo in mu naglo poljubila oči in usta.

— Ali nismo res srečni? — je vprašala potem skoro z neko otroško bahatostjo.

— Seveda! —

— In te res nič ne skomina, ti Lizinka? —

— Ne, nič! — je odgovorila Liza trdo in skoro malo hripavo.

— Kaj ti nisem dejala, da ima ravno tako resno in mrzlo srce, kakor je vsa ona? — je rekla Milka Viljemu, a ta jo je nejevoljno odrinil od sebe in ji rekel strogo, naj molči.

(Dalje prih.)

Pozna je ura ...

Pozna je ura ... v snu bedim,
zlati smehljaji trepečejo ...,
z ognjem čarobnim se v spečo zemljo
z neba uprla je božje oko.

Pozna je ura ... v snu bedim —
gledam ta ogenj, nasmeh zvezdā —
lepše ah, ljubeč, tvoj sije nasmeh,
divnejši ogenj zrem v tvojih očeh.

Kristina.

